За злотних пісень безсмертних,
Любко, чого ти треба ще?

Тими гарними очима
Поборола ти мене
І на віки полюбила, —
Любко, ~~чого~~ ти треба ще?

~~сумно~~ — Утратий кусень хліба

Гнет, мій грунтик божов волєју
Скрізь був рильских до цятьют, —
Та притиснений недолєју
Сто. м позичив в банку от.

Позлатував прогалини, —
Не лишилось і гроша.
Рату дай, та ба, підвалини
Почнути, — збиває душа!

Ну, гадају, — зачекаєм
Ще до осени — день-день
Зерен хліба де як придбаємо,
Проженемо чорний день.

Тай то зразу так в хазяйства,
Що аж глянуть радощі, —
Та не дав бог! Як прильвалоса
З неба!... Тучі та дощі...
А на послідку як кинуло
Градом — вітовк все до тла;
Що в польах було — погинуло,
Та ще й бульба погнила!

Був Комісар. Потютовано,
Шчо там град в Кого побив;
Пів податку ми даровано,
А ја і цента не платив.

Пів податку! Ну а нині жити чим,
Не подумали пани.
А ту і банк за рати шче давить,
Хоть від разу гинь на пни!

Хтів ја далі і продати тото
Поле, бо вже шчо робити?
Лабо ба, і за пів ціни ніхто
Не трафлявјеся купити.

А ту шче напарјје ми віт:
Продавати ґрунт не смјј!
Банк на нім записаниј стојіт,
Банк наперед заспокіј!

Га, гадају, шчо хоть там зајшло,
Шчо і неволя тулјасе,
То вже ії не терпју хоть би шчо,
Неј пропаде радше все!
Вже волю в арешті зминути
І горнитися зовсім,
Власниј дім волю покинути,
Ніж арештам й жите в нім!

Тому я жінці, дітям і собі
Міхові ~~торби~~ пошила з торби,
Та ночи ми, мов злодії, всі
З своєї хати утекли.

Тоді не наче вартівник чужий
Все кричав до нас: вернїт,
Но розпука, наче лютий змій,
Все нас гнала в темний світ.
Жінка тужила ридаючи,
Я за руки вів дітей,
А темну безодню поглядаючи
Я мовчав мов камінець.

А найменьших дітей дорогу
По між людем розпихав,
Ну, а сам сюди з небогою
У Борислав ся попхав.

Она не довго ту[т] і ~~витримала~~ хатювала,
Вмерла ще на другий рік
І мене туга ~~тая~~ підорвала,
Ледво ~~Але~~ нечем ся підволік.
Знов на лихо! Допиталися
Жандарі — ~~зупали~~ запалили тут, —
~~Палате~~ Де те село-бора запалювали! —
Дім родимий — цьупасти шмут.